

[Socialministeren.]

her ikke gives til ægtepar, der selv har børn. Ved adoption af udenlandske børn vil en sådan undersøgelse imidlertid kunne finde sted, f. eks. hvor der opstår tvivl om, hvorvidt de i hjemmet værende børn vil kunne acceptere et fremmed barn, som måske er af en anden race end deres egen. Endelig kan der her blive spørgsmål om undersøgelse hos psykolog, såfremt de undersøgende psykiatere ikke føler sig sikre på, at familien som sådan kan klare anbringelsen af et udenlandsk barn i hjemmet.

Vedrørende den konkrete sag må jeg ud fra de foreliggende oplysninger formode, at der er tale om adoption af et udenlandsk barn, og at sagen er behandlet ved en af mødrehjælpinstitutionerne i provinsen. I denne forbindelse vil jeg gerne anføre, at et flertal af provinsinstitutionerne hverken har tilknyttet psykolog eller psykiater til det daglige adoptionsarbejde, og at man derfor må foranledige undersøgelse hos specialister, hvor de pågældende udøver deres virksomhed, og på tidspunkter, der kan indpasses i deres øvrige arbejde.

Må jeg endvidere henvise til, at det den 1. november 1968 nedsatte undersøgelsesudvalg vedrørende mødrehjælpinstitutionernes virksomhed, hvis formand var folketingsmedlem Else-Merete Ross, i maj måned 1970 har afgivet en redegørelse om mødrehjælpinstitutionernes forretningsgang og sagsbehandling i sager om adoptionsformidling. I denne redegørelse foreslår udvalget enstemmigt, at der foretages psykiatrisk undersøgelse af alle adoptionsansøgere.

Dette forslag har ikke umiddelbart kunnet gennemføres, idet praktiske vanskeligheder som følge af mangel på kvalificeret speciallægehjælp har gjort sig gældende.

Som allerede anført kan jeg på det foreliggende grundlag ikke tage stilling til, om henvisningen til to psykiatere samt en psykolog har været berettiget. Jeg vil dog gerne understrege, at det er undtagelsen, at så mange specialister inddrages i undersøgelserne, og at undersøgelse hos børnepsykiater som sagt ikke kommer på tale ved adoption af danske børn.

Endelig vil jeg fremhæve, at det er min opfattelse, at mødrehjælpinstitutionerne ud fra de givne forudsætninger, herunder det

antal medarbejdere, der står til rådighed, udfører et godt og samvittighedsfuldt arbejde med de omfattende undersøgelser, som er pålagt dem, ikke mindst i forbindelse med sager om adoption af udenlandske børn.

Af *Kjær Rasmussen* til undervisningsministeren (16. juni 1971):

„Hvad er begrundelsen for, at ministeriet har forbigået den af elever og lærere ønskede kandidat ved besættelsen af det ledige rektorembede ved Ranum statsseminarium?“

Begrundelse.

Gennem dagspressen og på anden måde er jeg blevet gjort bekendt med, at undervisningsministeriet har siddet såvel elev- som lærerønsker overhørig, da man foretog indstilling til rektorembedet ved Ranum statsseminarium.

Det er således fremgået, at over 90 pct. af eleverne samt en enig lærerstab over for undervisningsministeriet har ytret ønske om, at den konstituerede rektor måtte blive indsat i embedet, men at en udefra kommende på trods heraf vil blive indstillet som rektor ved seminariet.

Med nærværende spørgsmål er der selv sagt ikke taget stilling til kvalifikationerne hos ministeriets favorit, men det forekommer meget mærkeligt, at ministeriet i en tid, hvor der jo ellers tales så meget om demokrati på arbejdspladsen, ganske har ladet denne faktor ude af betragtning i den aktuelle ansættelsessag.

Undervisningsminister *Helge Larsens* svar (22. juni 1971):

Ved vurdering af ansøgere til en rektorstilling ved et seminarium vil en række forhold indgå i overvejelserne og afgørelsen.

Foruden faglige og pædagogiske kvalifikationer samt forudgående pædagogisk virksomhed inddrages ansøgernes indsigt i almene spørgsmål inden for læreruddannelsen og deres indstilling til ledelsesarbejde, deres stilling inden for lærerkollegiet og deres forhold til de lærerstuderende ved det seminarium, hvor ansøgerne er ansat.

I den aktuelle sag er — ligesom i alle andre sager — samtlige foreliggende aktstykk-